

به نام مادر

مروری بر برجسته ترین مادرهای سینمای پس از انقلاب اسلامی

درنگ

محمد عنبرسوز ادر یک نظام اجتماعی سنتی مثل جامعه ایران که نهاد خانواده در مرکز آن قرار دارد و هنوز هم از بالاترین درجه اهمیت برخوردار است. ستون بی بدیلی خانواده را مادر تشکیل می دهد. در طول سالیان اخیر حضور مادرهای ایرانی در سینمای ایران هم پررنگ بوده و بعضا شمایل به باید ماندنی و آسمانی از مادرها مقابل دوربین به ثبت رسیده است. مروری کلی بر بهترین بازنمایی مادران ایرانی در سینما. نشان می دهد که سینماگران ایرانی اهمیت نقش مادری را در دو دهه اخیر بیشتر دریافته اند و در آثار خود پرداختی واقعی و در عین حال تأثیرگذار از مادر ایرانی ارائه کرده اند؛ شمایی از شبیه ترین موجود عالم به فرشته ها که با خصلت فداکاری اش شناخته می شود. وقتی به قالب درام می ریزد و روی پرده نقره ای نقش می بندد. می تواند قلب دوست داران سینما را رقیق کند. به مناسبت فرارسیدن روز مادر. مروری داریم بر مهم ترین مادرهای فیلم های سینمایی ایرانی که بسیاری از آن ها در خاطر مردم ماندگار شده اند.

مادر

علی حاتمی

پایان عمر خود را روایت می کند که فرزندانش را فرامی خواند و جهان های متباین این فرزندان را زیر چتر محبت خویش به هم می رساند. روایت پراحساس حاتمی از واکنش مادر به کشمکش های میان فرزندانش که به مثابه حیل المتین عمل می کند. یک پرداخت ایرانی باورپذیر و تأثیرگذار است؛ هرچند صحبت کردن از این فیلم باشکوه. بدون اشاره به بازی حیرت انگیز اکبر عبدی در نقش غلامرضا کم لطفی خواهد بود.

بیراه نخواهد بود اگر شاهکار مرحوم علی حاتمی در ستایش مادر را بهترین نمونه فیلم های ایرانی در این موضوع بدانیم. فیلم شاعرانه حاتمی. برشی از قصه مادری. با بازی مرحوم رقیه چهره آزاد. در روزهای

رازی رب زمزمه می کنند. فداکاری در تاروپود قصه سپیده «میم مثل مادر» تنیده شده است؛ از رشادت به عنوان پرستار در

سردشت تا ایستادن پای به دنیا آوردن فرزندش و بعدتر نگهداری از او. اگرچه هر دو بازیگر اصلی این فیلم اجراهای درخورتوجهی از خود به نمایش گذاشتند. اما برجسته ترین خصلت «میم مثل مادر» پلان های هنرمندانه مرحوم رسول ملاقلی پور است که در تیتراژ بسیاری از برنامه های سینمایی جای دارند.

یکی از ماندگارترین نقش های ماندارانه تاریخ سینمای ایران را رسول ملاقلی پور. با فیلم شاخصی به ثبت رسانده که هنوز هم ترانه تیتراژش در ذهن مردم مانده و اغلب سینما دوستان دهه هشتادی گاه و بیگاه آن

است که یک روز از زندگی یک مادر ایرانی و دست و پنجه نرم کردن های او با انواع مشکلات را به تصویر می کشد.

نگاه انسانی میرکریمی به جایگاه مادر در این فیلم با بازی چشمگیر هنگامه قاضیانی همراه شد و شمایل ملموس و باورپذیر یک مادر ایرانی را ماندگار کرد. «به همین سادگی» در سکانس پایانی تلاش می کند تا به همه مانهییب بزند که بعضا قدر زحمات مادرانمان را نمی دانیم. بی تردید این متعالی ترین ایده فیلم است.

رضا میرکریمی یکی از فیلم سازان متبحر سینمای ایران است که در دل فرهنگ بومی جامعه خودش کار می کند و مناسبات خانواده ایرانی یکی از دغدغه های او است.

«به همین سادگی» نام اثر قدرنادیده رضا میرکریمی

قرار گرفت. اما یکی از نقاط قوت انکارپذیرش حضور دو مادر در دو سوی قصه. با بازی شبنم مقدمی و فرشته صد عرفایی.

بود. مقدمی در سکانس تماشای سلاخی فرزندش بازی حیرت انگیزی از خود به نمایش گذاشت و صد عرفایی نیز. زیر آن گرم سنگین. با نگاه های نافذش نشان داد که حتی اگر مادر ریگی هم باشی. باز هم باید کوهی از درد را روی شانه هایت حمل کنی و دم زرنی.

فیلم تحسین شده نرگس آبیار که یک تریلر تمام عیار محسوب می شد. اگرچه به واسطه درخشش الناز شاگردوست و هوتن شکیبا و اهدای سیمرغ فجر به این دو بازیگر حسابی مورد توجه مردم و منتقدان

همایون اسعدیان. پس از فیلم موفق «طلا و مس» اثر متفاوتی را با محوریت مادران شهدا ساخت. «بوسیدن روی ماه» روایتی از قصه دو مادر به نام های احترام السادات و فروغ بود که در همسایگی یکدیگر

بوسیدن روی ماه

همایون اسعدیان

زندگی می کردند ووجه اشتراکشان این بود که هر دو در انتظار فرزندان به چپه رفته خود بودند. تعامل بین این دو مادر به نقطه قوت «بوسیدن روی ماه» تبدیل شد و بازی بی تکلف شیرین بزدان بخش و رابعه معدنی نیز فضای اثر را از آثار مشابه متمایز می کرد. صوری پر دوری فرزند و راضی بودن به رضای خدا خصلت برجسته شخصیت پردازی این دو مادر بود که مورد توجه مخاطبان قرار گرفت.

شمار ۱۴۳

نرگس آبیار

مریلا زارعی بازیگری است که بیش از حدود ده نقش مادر را در کارنامه خود به ثبت رسانده. اما تکنوازی او در نقش الفت فیلم «شمار ۱۴۳» بی شک یکی از بهترین اجراهای این هنرپیشه است. قصه این

فیلم بر محور مادری می گردد که فرزندش به چپه رفته و او منتظر بازگشتش است. یک جور شبیایی منوری از جنس

امید و با یای ننشستن که در شیوه اجرای مریلا زارعی کاملاً باز نموده می شود. طبعاً محصول همکاری درخشان این بازیگر و نرگس آبیار است. مریلا زارعی برای ایفای این نقش ماندگار برنده سیمرغ بلورین بهترین بازیگر نقش اول زن در سی و دومین جشنواره فیلم فجر شد.

مسئله فیلم «مهمان مامان» اصلاً تأمین وسایل پذیرایی

آبرومند برای میزبانی از این مهمان نیست؛ بلکه ایجاد وحدت و انسجام خانواده در فضایی صمیمی. بر مبنای نوعی همدلی است که خود به خود ایده ای انسانی و درخشان محسوب می شود. در این شرایط. چه کسی بهتر از مادر می تواند اعضای خانواده را همراه کند تا یک مأموریت ساده را با آبرومندی به پایان برسانند. بازی کلاب آدینه در این نقش احتمالاً بهترین اجرای دوران حرفه ای اوست.

جمعی از اعضای خانواده ای که هرکدامشان در حال وهوایی جداگانه ای زیست می کنند. ناگهان با موقعیت خاص سر رسیدن مهمان ناخوانده مواجه می شوند؛ موقعیتی که برایش آماده نیستند. باطبع بیننده ایرانی آن قدر باهوش هست که بداند

سرهنک ثریا

لیلی عاج

کارنامه هنری خود را به ثبت برساند. «سرهنک ثریا» اگرچه موضوعی سیاسی در رابطه با سازمان مجاهدین خلق و حضور او در یادگان اشرف داشت. اما به خوبی توانست جنبه های عاطفی و انسانی احساس مادران ایرانی به فرزندان خود را تصویرسازی کند. پایداری در مسیر رسیدن به هدف و امید داشتن به عواطف مادر و فرزندی تا آخرین لحظه. از ویژگی های برجسته شخصیت پردازی این اثر به شمار می رفت.

بی بدن

مرتضی علیرزاده

در نقش یک مادر داغ دیده و البته اجرای چشم نواز گلاره عباسی در نقش مادری مستأصل که برای نجات فرزندش از هیچ تلاشی فروگذار نمی کند. مورد توجه مردم واقع شد. روایت خوش ریتم و پرسوز و گداز این فیلم. با چاشنی ترانه ماندگار محسن چاوشی به همین نام. تجربه ای متمایز از مهر مادری را در قلب همه کسانی که به تماشای «بی بدن» نشستند. برانگیخت و احساسات بینندگان را تحت تأثیر قرار داد.

ملودرام پر مخاطب کارگردان جوان سینمای ایران که با الهام از یک پرونده واقعی به فیلم تبدیل شد. از آثار پر فروش و تأثیرگذار نیمه اول سال جاری لقب گرفت. «بی بدن» به واسطه قصه پرتلهاب و مخاطب پسندش. بازی شاخص الناز شاگردوست

اگر زاویه نگاهمان را قدری تغییر دهیم و از هیاهوی اتمسفر روشن فکرا نه سینما کمی فاصله بگیریم. احتمالاً یکی از عجایب سینمای ایران در دهه اخیر. به تولید فیلمی در ستایش مقام مادر مربوط است که هیچ مادری در آن ظاهر نمی شود. رضا میرکریمی

قصر شیرین

رضا میرکریمی

در یکی از شاخص ترین آثارش. با بهره گیری از فیلم نامه درجه یک محسن قراایی و محمد داوودی. «قصر شیرین» را ساخت که حاوی هیچ پلانی از شیرین (مادر خانواده) نبود. اما اثر حضور این مادر فداکار را به خوبی می شد در تربیت فرزندانش دید؛ زنی که از همسر بی مسئولیتش برای بچه های خود شمایل صاحب یک قصر را ترسیم کرده بود و تا آخرین نفسش. سپر بلایی در برابر تمام ناملایمات جهان شده بود.

گیلانه

رخشان بنی اعتماد و محسن عبدالوهاب

است؛ از لهجه و ارتباط گرفتن با آن اقلیم خاص گرفته تا حالات صورت و حتی تطبیق نوع راه رفتش با مختصات یک زن روستایی.

چارسوق

هنر

«بیست و یک هفته بعد» از اسپانیا جایزه گرفت

فیلمم کوتاه «بیست و یک هفته بعد» به کارگردانی نسرین محمدپور. فیلم ساز مشهدی. توانست جایزه ویژه هیئت داوران یازدهمین دوره جشنواره فیلم نگاه تابو اسپانیا را از آن خود کند. یازدهمین دوره این جشنواره ۲۴ تا ۲۵ آذرماه برابر با ۵ تا ۱۴ دسامبر در شهر زاراگوسا اسپانیا برگزار شد. «بیست و یک هفته بعد» در این جشنواره ۵۵ فیلم کوتاه دیگر به رقابت پرداخت و توانست جایزه ویژه هیئت داوران را از آن خود کند. جایزه نسرین محمدپور را سه داور جشنواره به نیابت از اود دریافت کردند. «بیست و یک هفته بعد» پیش از این جایزه بهترین فیلم کوتاه آسیایی بیست و هشتمین جشنواره بین المللی بوسان کره جنوبی را از آن خود کرده بود و در سی و دومین جشنواره بین المللی فیلم ریندنس انگلیس به نمایش درآمده بود. این فیلم کوتاه همچنین ماه گذشته. جایزه ویژه هیئت داوران سی و یکمین جشنواره بین المللی فیلم گولدن بول ادانارا از آن خود کرد.

پویانمایی «ساعت جادویی» در راه اکران

پویانمایی سینمایی «ساعت جادویی» که داستانی درباره سفر به زمان گذشته دارد. واسط دی روی پرده سینما می آید. انیمیشن «ساعت جادویی» ماجرای پسر بچه ای به نام عماد است که به واسطه هدیه عجیبی که از پدر بزرگش می گیرد. به زمان کودکی مادر بزرگ و پدر بزرگش در مشهد سفر می کند. عماد در زمان گذشته با شغل خانوادگی شان آشنا می شود و همراه با افراد خانواده اش به متحصدین مسجد گوهرشاد حرم امام رضا (ع) کمک می رساند. «ساعت جادویی». سبک زندگی ایرانی اسلامی و افتخار به آن را به کودکان می آموزد و آن ها را نسبت به برخی مسائل تاریخی کنجکاو می کند.

در آغوش درخت» از جشنواره هند جایزه گرفت

فیلم سینمایی «در آغوش درخت» به کارگردانی بابک لطفی خواجه پاشا بهترین فیلم بلند سینمای جهان در بیست و دومین دوره جشنواره چنای هند شد. جشنواره بین المللی فیلم چنای (CIFF) در شهر چنای هند توسط انجمن

سینمایی. بنیاد تقدیر از سینمای هند. حمایت دولت تامیل نادو. اتاق بازرگانی فیلم هند جنوبی و فدراسیون فیلم هند برگزار می شود. در این جشنواره بیش از صد فیلم بلند بین المللی از بیش از شصت کشور جهان به رقابت پرداختند. بیست و دومین دوره جشنواره چنای هند از ۱۲ تا ۱۹ دسامبر امسال برابر با ۲۲ تا ۲۹ آذر برگزار شد. «در آغوش درخت» تاکنون در جشنواره های مختلف بین المللی حضور داشته است و به تازگی جایزه ویژه هیئت داوران جشنواره فیلم جهانی آسیایی رانیز دریافت کرد؛ همچنین این فیلم سینمایی به عنوان نماینده اسکار ۲۰۲۵ ایران معرفی شده بود.

«شهر خاموش» اکران آنلاین می شود

فیلم «شهر خاموش» به کارگردانی و نویسندگی احمد بهرامی از سه شبه ۴ دی ساعت ۲۰ به طور اختصاصی در بخش «سینما آنلاین» پلتفرم فیلم نت اکران می شود. فیلم «شهر خاموش» به کارگردانی احمد بهرامی ساخته شده که پیش تر برای فیلم «دشت خاموش» جایزه بخش افاق های جشنواره ونیز را گرفت و به تازگی با فیلم «مرد خاموش» سه گانه خود را تکمیل کرده است. این سه گانه به شکل سیاه و سفید فیلم برداری شده اند. این فیلم موفق به دریافت جایزه بهترین کارگردانی از جشنواره شب های سیاه تالین و جایزه بهترین فیلم از جشنواره نوستالژیا شده است.

اکران فیلم های منتخب «سینما حقیقت» در ۴۲ شهر

فیلم های منتخب هجدهمین جشنواره «سینما حقیقت» در کشور اکران می شود. به گزارش خبرگزاری مهر. مسعود سفلاهی. معاون مرکز گسترش سینمای مستند. تجربی و پویانمایی و مدیر گروه سینمایی «هنر و تجربه» با تأکید بر لزوم نمایش فیلم های مستند در سراسر کشور اعلام کرد؛ بر اساس برنامه ریزی صورت گرفته از سوی مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی و هماهنگی با مراکز استان ها و شهرها و همچنین موافقت صاحبان آثار. ۲۴ فیلم مستند منتخب بلند. نیمه بلند و کوتاه حاضر در هجدهمین دوره جشنواره فیلم «سینما حقیقت» در دو مرحله در دی ماه جاری برای اولین بار و به صورت گسترده در ۴۲ شهر به نمایش درمی آیند. وی ادامه داد: فیلم های «پشت کوه های علی زنگی» (علیرضا باغشینی). «عاتقه» (مسعود دهنوی). «آبه» (سارا طالبیان) از مشهد آثاری هستند که برای نمایش آن ها برنامه ریزی شده است.